

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/26/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2116214872
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2116214872.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlaticy Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobkyne: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČ: 649 48 242, Želetavská 1525/1, 140 92 Praha 4 - Michle, Česká republika, podnikajúcej na území Slovenskej republiky prostredníctvom organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby: UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, Šancová 1/A, 813 33 Bratislava, IČO: 47 251 336, zastúpenej splnomocnenkyňou: ALTER IURIS, s.r.o., Tolstého 9, 811 06 Bratislava, IČO: 36 708 771, proti žalovanému: F. H. N., nar. XX. augusta XXXX, trvalo bytom Q. XXXX/X, S., o zaplatenie 7.276,15 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 27. novembra 2020 č. k. 22C/190/2016-194, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému náhradu trov tohto odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu vo zvyšku zamietol; II. žalobkyňu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania a na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 8,4%. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obch. z. (zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka) v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, § 369 ods. 1 až 3 Obch. z. v znení účinnom ku dňu omeškania; § 52 ods. 1 a 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 2 O.z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy); § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, g/, h/, i/ a l/, § 9 ods. 2 písm. f/ a j/, § 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“); § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia O.z., v znení účinnom ku dňu omeškania; § 116 ods. 2, § 151 ods. 1 CSP (zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov).

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou, doručenou súdu prvej inštancie 28.6.2016, domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyňu istinu 7.276,15 eur s úrokom z omeškania 5,50% ročne zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do zaplatenia, s úrokom 11,99% ročne zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do zaplatenia a trovy konania. Žalobu odôvodnila tým, že je právnickou osobou zapísanou v obchodnom registri Mestského súdu v Prahe, ktorá podniká v Slovenskej republike vo forme organizačnej zložky, ktorá je nástupníckou spoločnosťou zaniknutej spoločnosti UniCredit Bank Slovakia a.s., IČO: 00 681 709. Ďalej uviedla, že dňa 17.6.2013 uzatvorila so žalovaným zmluvu o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 7.000 eur, žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver vrátiť a zaplatiť úroky, úroky z omeškania a poplatky, splátkou v platobný deň. Nakoľko žalovaný porušil svoje povinnosti a aj napriek písomnej výzve zo 16.9.2014 nezaplatil riadne splátky, žalobkyňa pristúpila k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru ku dňu 12.11.2014. Celkový nedoplatok z predčasne ukončenej

zmluvy predstavuje ku dňu 3.2.2016 sumu 7.276,15 eur, z toho dlžná istina 5.816,89 eur, dlžný úrok riadny do 3.2.2016 vo výške 1.050,92 eur a dlžný úrok z omeškania do 3.2.2016 v sume 408,32 eur.

Žalovanému bola žaloba doručená dňa 7.9.2018 postupom v zmysle § 116 ods. 2 CSP, tvrdenia žalobkyne nesporeval, dôkazy nepredložil.

Podaním doručeným súdu dňa 19.11.2018 vzala žalobkyňa žalobu späť v časti o zaplatenie sumy 250 eur so zodpovedajúcim úrokom a úrokom z omeškania, a to vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný dňa 13.7.2016, t. j. po podaní žaloby, uhradil sumu 250 eur.

Súd vo veci prvýkrát rozhodol na pojednávaní dňa 14.12.2018, výrokmi I. až IV., kde rozsudkom č. k. 22C/190/2016-77, vo výroku I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 4.657 eur s úrokom z omeškania vo výške 3,67 eur, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 5.074,22 eur od 13.11.2014 do 14.3.2016, s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4.907 eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a s úrokom z omeškania vo výške 5,05% ročne zo sumy 4.657 eur od 14.7.2016 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; II. v časti o zaplatenie sumy 250 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,50% ročne zo sumy 250 eur od 14.7.2016 do zaplatenia a s úrokom vo výške 11,99% ročne zo sumy 250 eur od 14.7.2016 do zaplatenia, konanie zastavil; III. vo zvyšku žalobu zamietol; a rozhodol, že IV. žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 16%. Voči uvedenému rozsudku podala odvolanie žalobkyňa.

Krajský súd v Trnave uznesením č.k. 10Co/275/2019 - 166 z 27.8.2020 odvolanie voči výroku I. rozsudku odmietol, a výroky III. a IV. (v časti rozsudku zvyšково zamietajúcej žalobu a v časti trov konania) rozsudku zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uznesenia Krajský súd o.i. k súdom prvej inštancie vytykávanému nedostatku náležitosti Zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ uviedol, že vzhľadom na závery v rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-331/18, vnútroštátne súdy sú povolané k zmene súdnej praxe, a to prostredníctvom zmeny vnútroštátnej judikatúry (keďže ustálená rozhodovacia prax súdov požadujúca rozčlenenie splátky, podporená rozhodnutiami vyšších súdnych autorít, napr. rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/128/2016, 7Sžo/61/2015, vychádzala z výkladu vnútroštátneho práva odlišného od výkladu smernice, obsiahnutého v rozsudku Súdneho dvora EÚ C-42/15 Home Credit Slovakia), v tom zmysle, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí špecifikovať splátku úveru rozpisom na istinu, úrok a ostatné poplatky. Podľa prelomového rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSŤ, s.r.o., zo dňa 5. septembra 2019, článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, tak ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016 Home Credit Slovakia (C-42/15), majú sa uplatniť aj na zmluvu o úvere, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku (C-42/15) a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy, vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku. V odôvodnení rozsudku vo veci C-331/18 TE proti Pohotovosť, s.r.o. Súdny dvor EÚ konštatoval, že požiadavka konformného výkladu je obmedzená všeobecnými právnymi zásadami, najmä zásadou právnej istoty, v zmysle ktorej nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem. Hoci povinnosť konformného výkladu nemôže slúžiť ako základ pre výklad vnútroštátneho práva contra legem, vnútroštátne súdy musia v prípade potreby zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice. So zreteľom na uvedené závery, právny názor súdu prvej inštancie, podľa ktorého poskytnutý spotrebiteľský úver treba považovať za bezúročný a bez poplatkov, z dôvodu, že zmluva o spotrebiteľskom úvere pre absenciu rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, nespĺňala náležitosti vyplývajúce z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ, už nebolo možné považovať za správny. Odvolacia námietka žalobkyne o dodržaní zákonnej náležitosti podľa ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ bola dôvodná. Po vydaní rozsudku Súdneho dvora EÚ C-331/2018, TE proti Pohotovosť s.r.o., je dôvodné očakávať zosúladenie rozhodovacej činnosti najvyššej vnútroštátnej súdnej autority, ako aj ostatných súdov, s týmto rozhodnutím. Odvolací súd sa nestotožnil s názorom žalobkyne, že podmienky uvedené v § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ sú naplnené iba vtedy, ak sú kumulatívne naplnené všetky tam uvedené podmienky, a že nestačí ak v zmluve chýba len jedna náležitosť vymenovaná v tomto bode, a to z dôvodu, že podľa názoru odvolacieho súdu z dikcie uvedeného zákonného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že ich stačí naplniť alternatívne. K súdom prvej inštancie vytykávanému nedostatku náležitosti Zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ uviedol, že po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie v napadnutej časti dospel k záveru, že rozsudok je arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený, nakoľko z jeho odôvodnenia nemožno jednoznačne vyvodiť, z akých konkrétnych dôvodov mal súd prvej inštancie za preukázané, že zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, prečo nepostačuje uvedenie počtu mesiacov do uplynutia ktorých od prvého platobného dňa má byť úver splatený, prečo bol súd prvej inštancie názoru, že takého určenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nie je súladné s ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ, prečo takéto určenie nepovažuje za presné a jednoznačné informovanie spotrebiteľa o tom ako dlho je povinný plniť si povinnosti vyplývajúce zo zmluvy, z čoho

vyvodil záver, že zmluva musí obsahovať konkrétnu a jednoznačnú dátumovú špecifikáciu konečnej splatnosti úveru, neopnechávajúc jej výpočet na spotrebiteľa a to nadväzne cez výklad viacerých ustanovení zmluvy, bez toho aby tieto súd prvej inštancie špecifikoval, prečo by uvedené malo platiť viac ak subjektom poskytujúcim spotrebiteľský úver je banka, prečo bol súd názoru, že termín konečnej splatnosti nie je v zmluve určený tak, aby spotrebiteľ mal už pri uzatvorení zmluvy jasnú vedomosť o tom, dokedy presne má trvať jeho záväzok uhrádzať splátky. V článku II. Zmluvy o úvere č.EZY-CRL-00075343-2013-TRN0-SU je uvedená Výška splátky: 155,41 eur; Počet splátok úveru (istiny a/ alebo úrokov): 60; Splatnosť splátok, úrokov a poplatkov: mesačne v Platobný deň; Platobný deň: Prvý Platobný je 11. deň v kalendárnom mesiaci nasledujúcom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru. Druhý a ďalší Platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom Platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým Platobným dňom, ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca; Konečná splatnosť úveru do: 60 mesiacov od prvého Platobného dňa; Lehota na čerpanie úveru do: najbližší Platobný deň nasledujúci po uplynutí 3 mesiacov od dňa platnosti tejto zmluvy. S poukazom na vyššie uvedené nie je zrejmé ako dospel súd prvej inštancie k záveru, že takéto vymedzenie nie je možné považovať za splnenie obligatórnej náležitosti zmluvy, a to termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ resp. že termín konečnej splatnosti úveru absentuje. Odvolací súd ďalej dospel k záveru, že rozsudok je tiež arbitrárny, resp. nedostatočne zdôvodnený, nakoľko z jeho odôvodnenia nemožno jednoznačne vyvodit' ani to, z akých konkrétnych dôvodov mal súd prvej inštancie za preukázané, že zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, teda že chýba obligatórna náležitosť zakotvená v § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ. Súd prvej inštancie nevysvetlil prečo bol názoru, že zmluva neobsahuje celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, teda že chýba obligatórna náležitosť zakotvená v § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ, keď z čl. II zmluvy vyplýva výška poskytnutého úveru (7.000 eur), ako aj celkové náklady žalovaného v deň platnosti zmluvy (2.324,60 eur). Súd v rámci právneho posúdenia v odôvodnení rozhodnutia by mal nielen vysvetliť, prečo určité zákonné ustanovenie použil (§ 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ), ale zároveň tiež obsah použitého zákonného predpisu vyložiť, a to predovšetkým v tom zmysle, aby bol stranami pochopený. Súd prvej inštancie pri odôvodnení napadnutého rozhodnutia pochybil, ak z jeho obsahu nie je zrejmé, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, z ktorých skutočností vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie. Konštatovanie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu náležitostí podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ nie je možné zovšeobecňovať. Je potrebné prihliadať na konkrétne ustanovenia zmluvy a dôsledne sa vysporiadať s tým, či tieto zodpovedajú požiadavkám v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ a ak nie, prečo. Záverom Krajský súd v Trnave dodal, že súd prvej inštancie k zamietajúcej časti rozhodnutia vo veci samej uviedol v jeho odôvodnení, že vo zvyšku t. j. v zostávajúcej časti istiny, úrokov a zodpovedajúcich úrokov z omeškania (ktoré zostali predmetom konania po jeho čiastočnom zastavení) žalobu zamietol. Nevymedzil konkrétnu výšku istiny, úrokov a úrokov z omeškania, ohľadom ktorých bola žaloba zamietnutá, a absentoval tomu zodpovedajúci argumentačný základ. Uložil súdu prvej inštancie postupovať pri posudzovaní predmetu sporu a rozhodovaní o uplatňovanom nároku žalobkyne (v zostávajúcej časti) v súlade s prejednacou zásadou civilného sporového konania, v ktorom je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu s prihliadaním na špecifiká tzv. spotrebiteľských sporov ako sporov s ochranou slabšej strany (§ 290 CSP a nasl.), s tým, že pri výklade vnútroštátneho práva bude súd prvej inštancie dodržiavať požiadavku eurokonformného výkladu dotknutých ustanovení právnych noriem, i s prihliadnutím na prelomové rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie, tak aby výklad vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18 TE proti POHOTOVOST' s.r.o. z 5. septembra 2019). Výklad právnej normy únie, podaný Súdny dvorom EÚ pri výkone svojej právomoci, objasňuje a spresňuje význam a dosah právnej normy tak, ako sa musí alebo by sa mala chápať a uplatňovať od okamihu, keď nadobudla účinnosť. Takto vykladaná právna norma môže a musí byť uplatňovaná súdom aj na právne vzťahy, ktoré vznikli a boli založené po nadobudnutí účinnosti tejto právnej normy a pred vydaním rozsudku týkajúceho sa žiadosti o výklad (porov. rozsudok Súdneho dvora EÚ C-331/18). Súdny dvor Európskej únie v rozhodnutí C-42/15 taktiež konštatoval, že iba porušenie povinnosti veriteľa, ktorá má podstatný význam v zmysle smernice, môže byť sankcionované podľa vnútroštátnej právnej úpravy zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Musí sa pritom jednať o neuviedenie takej obsahovej náležitosti zmluvy o úvere, ktorá môže spochybnit' možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

Súd prvej inštancie vo veci (opätovne) rozhodol na pojednávaní dňa 27.11.2020, vychádzajúc z nasledovného skutkového stavu: Zo zmluvy o úvere č. EZY-CRL-00075343-2013-TRN0-SU z 17.6.2013 (ďalej aj len "Zmluva") uzavretej medzi predchodcom žalobkyne (UniCredit Bank Slovakia a.s.) a žalovaným ako dlžníkom mal súd preukázané, že predmetom uvedenej zmluvy bol záväzok banky

poskytnúť v prospech dlžníka spotrebiteľský úver v dohodnutej výške a mene a záväzkov dlžníka, teda žalovaného, úver za dohodnutých podmienok vrátiť a zaplatiť úroky a dohodnuté poplatky. V článku II. Zmluvy sa dohodlo, že úver bude vo výške 7.000 eur, úroková sadzba typ FIX vo výške 11,99% p.a. na celé obdobie splatnosti úveru, spôsob čerpania úveru jednorazovo v prospech účtu, výška splátky 155,41 eur, počet splátok 60, prvý platobný deň je 11. deň v kalendárnom mesiaci nasledujúcom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru, konečná splatnosť úveru do 60 mesiacov od prvého platobného dňa, lehota na čerpanie úveru do najbližšieho platobného dňa nasledujúceho po uplynutí 3 mesiacov od dňa platnosti Zmluvy, celkové náklady dlžníka v deň platnosti zmluvy 2.324,60 eur, RPMN 12,59%, priemerná hodnota RPMN 11,89%. V článku VIII. bod 1 sa medzi zmluvnými stranami dohodla mimoriadna splatnosť úveru, pričom sa dohodlo, že ak nastane niektorá zo skutočností ohrozujúcich riadne a včasné plnenie záväzkov dlžníka, ktorá je podľa ustanovení tejto zmluvy alebo obchodných podmienok označená za dôvod mimoriadnej splatnosti úveru, záväzky dlžníka sa stanú splatnými pred konečnou splatnosťou úveru dohodnutou v základných podmienkach úveru, čím zanikajú účinky dohody o konečnej splatnosti úveru a dlžník je povinný vrátiť úver s príslušenstvom a banka je oprávnená požadovať vrátenie úveru s príslušenstvom pred týmto časom. Práva a povinnosti banky a dlžníka súvisiace s vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru upravujú obchodné podmienky. Z článku 10. bod 2 Obch. podmienok na poskytovanie úverov fyzickým osobám - nepodnikateľom vydaných predchodcom žalobkyne súd zistil, že dôvodom mimoriadnej splatnosti úveru, na základe ktorého sa istina úveru s príslušenstvom stávajú splatné oznámením banky dlžníkovi je a/ ak vzniklo a viac ako tri mesiace trvá omeškanie s platením, čo aj len jednej splátky úveru alebo úrokov podľa zmluvy o úvere. Z listu zo 16.9.2014 mal za preukázané, že v uvedenom liste predchodca žalobkyne zaslal žalovanému výzvu - upomienku č. 2, v ktorej je uvedené, že celkový zostatok istiny úveru predstavuje 5.720,39 eur a celková omeškaná čiastka predstavuje 309,68 eur, z toho úroky z omeškania 0,63 eur. V uvedenom liste bol žalovaný vyzvaný na okamžitú úhradu dlžnej sumy najneskôr do 3 dní od doručenia tejto výzvy s tým, že ak dlžnú sumu neuhradí ani v lehote do 3 mesiacov od prvého omeškania so zaplatením splátky, bude banka požadovať zaplatenie celého zostatku úveru spolu s jeho príslušenstvom aj pred časom dohodnutým v zmluve o úvere. Podľa závery bol uvedený list žalovanému doručený dňa 13.10.2014 (vrátením zásielky "neprevzatej v odbernej lehote" predchodcovi žalobkyne). Z listu z 12.11.2014 mal súd preukázané, že v uvedenom liste predchodca žalobkyne zaslal žalovanému oznámenie o predčasnej splatnosti úveru a výzvu na úhradu celého zostatku úveru s poukazom na to, že banka ho predchádzajúcimi písomnými výzvami vyzvala na zaplatenie omeškaných platieb s upozornením, že ak dlžnú sumu neuhradí v lehote troch mesiacov od prvého omeškania so zaplatením, bude banka požadovať zaplatenie celého zostatku. Keďže v zmysle výziev neodstránil dôvody mimoriadnej splatnosti, banka využila svoje oprávnenie požadovať zaplatenie celého zostatku úveru s prísl. s tým, že úver sa stal splatným 12.11.2014 s tým, že dlžná istina k 12.11.2014 predstavuje 5.912,41 eur, riadne úroky 232,42 eur, úroky z omeškania 3,67 eur. Zosplatenie považuje súd za doručené žalovanému dňa 9.12.2014 (vrátením zásielky "neprevzatej v odbernej lehote" predchodcovi žalobkyne).

Z výpisu z obchodného rejstříku vyplýva, že spoločnosť UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., IČ: 64948242, ktorej organizačnou zložkou je žalobkyňa, je právny nástupcom spoločnosti UniCredit Bank Slovakia a.s., IČO: 00681709 v dôsledku zlúčenia.

Z výpisu z úverového účtu žalovaného súd zistil, že žalovaný ku dňu 15.11.2018 zaplatil na úver celkom sumu 2.343,78 eur, pričom na istinu bola započítaná suma 1.338,72 eur, na úroky 988,86 eur, a na úroky z omeškania 16,20 eur. Ku dňu zosplatenia úveru (12.11.2014) bola na úver uhradená celkom suma 1.926,56 eur (z toho na úroky z omeškania 0,78 eur).

Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že medzi predchodcom žalobkyne a žalovaným bola dňa 17.6.2013 uzatvorená zmluva o úvere, ktorú posúdil ako spotrebiteľskú zmluvu, a to spotrebiteľský úver v zmysle ZoSÚ. V konaní nebolo sporným, že úver bol z dôvodu riadneho neplatenia žalovaným v súlade s ustanoveniami právnych predpisov a ustanoveniami zmluvy predčasne zosplatený ku dňu 12.11.2014.

V poradí prvým rozsudkom č. k. 22C/190/2016-77 zo 14.12.2018 súd prvej inštancie vo výroku I. rozhodol tak, že priznal žalobkyni voči žalovanému sumu 4.657 eur ako rozdiel poskytnutého úveru (7.000 eur) bez úrokov a bez poplatkov a splátok nesporne zaplatených žalovaným na úver (2.343,78 eur odpočítajúc 0,78 eur už započítaných veriteľom na úroky z omeškania pred zosplatením), spolu s úrokom z omeškania do zosplatenia 3,67 eur, s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 5.074,22 eur od 13.11.2014 do 14.3.2016, s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 4.907 eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a s úrokom z omeškania 5,05% ročne zo sumy 4.657 eur od 14.7.2016 do zaplatenia. Vo výroku II. zastavil konanie čo do zaplatenia sumy 250 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,50%

ročne zo sumy 250 eur od 14.7.2016 do zaplattenia a s úrokom vo výške 11,99% ročne zo sumy 250 eur od 14.7.2016 do zaplattenia.

Po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia v uvedených výrokoch I. a II. zostala predmetom konania časť nároku žalobkyne na zaplattenie vyčíslenej sumy 2.050,98 eur (pozostávajúca z istiny 909,89 eur (pôvodne uplatňovaná istina po späťvzatí 5.566,89 eur - priznaná suma 4.657 eur), úrokov 1.050,92 eur a úrokov z omeškania do 3.2.2016 v sume 90,17 eur (uplatňované úroky z omeškania žalobkyňou do 3.2.2016 v sume 408,34 eur - dosiaľ priznané úroky za dané obdobie v sume celkom 318,17 eur), keď žalobkyňa si po späťvzatí (sumy 250 eur) uplatňovala vyčíslenú sumu 7.026,15 eur, z ktorej jej už bola priznaná suma 4.657 eur, úroky z omeškania do zosplatenia 3,67 eur a úroky z omeškania po zosplatení do 3.2.2016 v sume 314,50 eur). Taktiež predmetom konania zostal uplatňovaný nárok žalobkyne na úroky 11,99% zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do 13.7.2016 a zo sumy 5.566,89 od 14.7.2016 do zaplattenia (vzhľadom na späťvzatie žaloby a zastavenie konania v časti o zaplattenie tohto úroku zo sumy 250 eur od 14.7.2016 do zaplattenia) a nárok na úroky z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 742,67 eur od 4.2.2016 do 14.3.2016 (pôvodne uplatňovaná suma úročenej istiny 5.816,89 eur (základ úročenia) mínus už priznané úroky z omeškania za dané obdobie od 4.2.2016 do 14.3.2016 z istiny 5.074,22 eur, nárok na úroky z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 909,89 eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 (pôvodne uplatňovaná istina úročenia 5.816,89 eur mínus priznaná istina úročenia za dané obdobie 4.907 eur), nárok na úroky z omeškania vo výške 5,5% ročne zo sumy 909,89 eur (po späťvzatí uplatňovaný základ úročenia 5.566,89 eur mínus priznaný základ úročenia za dané obdobie 4.657 eur) od 14.7.2016 do zaplattenia, nárok na úroky z omeškania vo výške 0,45% ročne (v pôvodnom rozsudku žalobkyne nepriznaná časť sadzby úrokov z omeškania z priznaných základov - istín) zo sumy 5.074,22 eur od 4.2.2016 do 14.3.2016, nárok na úroky z omeškania vo výške 0,45% ročne zo sumy 4.907 eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a nárok na úroky z omeškania vo výške 0,45% ročne zo sumy 4.657 eur od 14.7.2016 do zaplattenia.

Po opätovnom posúdení veci súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je dôvodná iba v časti, v ktorej bol už nárok žalobkyne priznaný. Súd mal za preukázané, že právny predchodca žalobkyne a žalovaný uzavreli zmluvu, ktorá má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a to zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ustanovenia § 2 písm. b/ ZoSÚ, zmluva tak musí obsahovať náležitosti ustanovené zákonom pre takéto zmluvy podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ.

Odvolačný súd k námietke žalobkyne, že podmienky uvedené v § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ sú naplnené iba vtedy, ak sú kumulatívne naplnené všetky tam uvedené podmienky, a že nestačí ak v zmluve chýba len jedna náležitosť vymenovaná v tomto bode, uviedol jednoznačný právny názor, že z dikcie uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ich stačí naplniť alternatívne. Súčasne zaujal právny názor, že zmluva netrpí nedostatkom náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ z dôvodu absencie rozpisu splátky na istinu, úrok, poplatky, ktorým je súd prvej inštancie viazaný a aj sa s ním stotožňuje, poukazujúc i na postupnú zmenu súvisiacej judikatúry a právnej praxe čo do posudzovania tejto náležitosti. Vo vzťahu k ostatným tunajším súdom posúdeným nedostatkom Zmluvy odvolací súd vytýkal arbitrárnosť rozhodnutia a jeho nedostatočné odôvodnenie v danom smere.

Pristupujúc ku skúmaniu ostatných obsahových náležitostí zmluvy, súd zistil, že zmluva neobsahuje riadne náležitosť špecifikovanú v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ, a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Ako uviedol Krajský súd v Trnave, v článku II. Zmluvy o úvere č.EZY-CRL-00075343-2013-TRNO-SU je uvedená „Výška splátky: 155,41 eur“; „Počet splátok úveru (istiny a/ alebo úrokov): 60“; „Splatnosť splátok, úrokov a poplatkov: mesačne v Platobný deň“; „Platobný deň: Prvý Platobný je 11. deň v kalendárnom mesiaci nasledujúcom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru. Druhý a ďalší Platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom Platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým Platobným dňom, ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca“; „Konečná splatnosť úveru do: 60 mesiacov od prvého Platobného dňa“; „Lehota na čerpanie úveru do: najbližší Platobný deň nasledujúci po uplynutí 3 mesiacov od dňa platnosti tejto zmluvy“.

Žalobkyňa v odvolaní namietala, že výklad ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ súdu prvej inštancie v predchádzajúcom rozhodnutí bol príliš rigidný a neodzrkadľuje reálne spoločenské vzťahy, kedy sa dlžníkom ponecháva voľnosť v otázke reálneho čerpania úveru v určitej lehote (v uvedenom prípade v lehote do 1 mesiaca od platnosti zmluvy). Žalovaný mohol bez ťažkostí a s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti úveru ako aj termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov. Bola názoru, že v zmysle použitej formulácie termínu konečnej splatnosti v zmluve môže žalovaný bez problémov určiť termín konečnej splatnosti úveru, pričom termín konečnej splatnosti je nutné vykladať tak, že jeho formuláciou musí byť jasne určiteľný dátum konečnej splatnosti, čo je v uvedenom prípade splnené.

Súd prvej inštancie mal za to, že určenie termínu konečnej splatnosti v Zmluve je všeobecne neprehľadným, nejasným a vzhľadom na konkrétne znenie článku II. Zmluvy, nie je tak naplnená ani podmienka bezproblémovej určiteľnosti termínu konečnej splatnosti samotným spotrebiteľom. Napriek skutočnosti, že z neskoršieho znenia ZoSÚ (novela zákona účinná od 1.5.2018, ktorá mala zosúladiť znenie ZoSÚ so Smernicou a jej aktuálnym výkladom) bola požiadavka na obsahovú náležitosť v podobe termínu konečnej splatnosti vyňatá a v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ zostala zachovaná ako naďalej požadovaná náležitosť uvedenia doby trvania zmluvy, súd konštatuje, že uvedená novelizácia ZoSÚ neumožňuje súdu neaplikovať v čase uzatvorenia Zmluvy platné a účinné znenie zákona a nevyžadovať od veriteľa v zmluve uvedenie (aspoň stručné a jasné) náležitosti termínu konečnej splatnosti. Komunitárne konformný výklad vnútroštátneho práva totiž nemôže súd (ako uviedol aj súdny dvor EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. - vid' odsek 7. tohto rozsudku) z dôvodu zásady právnej istoty uskutočniť contra legem a na určité ustanovenie zákona vôbec neprihliadať. Z uvedenej skutočnosti tak súd môže vyvodiť iba potrebu miernejšieho výkladu tejto v čase uzatvorenia zmluvy zákonom jednoznačne vyžadovanej náležitosti tak, aby výklad tohto vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice. Súd mal za to, že celkovým zmyslom náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ (uvedenia termínu konečnej splatnosti a doby trvania zmluvy) je, aby spotrebiteľ už pri podpise zmluvy bol presne a jednoznačne informovaný o tom, ako dlho je povinný plniť si svoje povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp., aby tento termín vedel i sám bez väčších ťažkostí zo znenia zmluvy určiť. Uvedenej požiadavke zodpovedá skutočnosť, že spotrebiteľ musí v čase uzatvorenia zmluvy poznať rozsah svojho záväzku, a to tak z hľadiska výšky sumy, ktorú má veriteľovi vrátiť, ako aj z hľadiska časového, t. j. určenia času, dokedy je, pri dodržaní podmienok zmluvy, povinný veriteľovi úver splácať. Nedostatočné uvedenie náležitosti tohto charakteru (ktorá môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku) v zmluve je potom i v zmysle aktuálneho výkladu Smernice 2008/48/ES sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou (rozhodnutie Súdneho dvora C-42/15 - odsek 11. rozhodnutia). Súd sa, aplikujúc miernejší výklad ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ v zmysle vyššie uvedeného, stotožňuje s tým, že v prípade jednoznačného určenia termínu konečnej splatnosti, je možné akceptovať znenie daného ustanovenia zmluvy v podobe napr.: „do 60 mesiacov od uzatvorenia zmluvy“, alebo „do 60 mesiacov odo dňa čerpania úveru“, ktoré znenie nevyžaduje od spotrebiteľa zložité matematicko-logické operácie, ale iba jednoduché dosadenie počtu mesiacov (tu presne 5 rokov) od presne určeného dátumu. V prípade znenia tejto zmluvy sa však od spotrebiteľa za účelom zistenia „dojednaného“ termínu konečnej splatnosti úveru vyžaduje, aby postupne v nadväznosti viacerých na seba odkazujúcich bodov článku II. Zmluvy zisťoval dokedy bude povinný si plniť povinnosti voči veriteľovi. Spotrebiteľ tak najprv v bode 10. zistí, že konečná splatnosť úveru je „do 60 mesiacov od prvého Platobného dňa“, následne sa musí vrátiť k bodu 9., podľa ktorého „Platobný deň: Prvý Platobný je 11. deň v kalendárnom mesiaci nasledujúcom, ktorý nasleduje po mesiaci, v ktorom bolo realizované prvé čerpanie úveru (pozn. súdu, ktoré znenie bodu Zmluvy súd bez ďalšieho považuje za naformulované nezrozumiteľne, s duplicitným použitím slova „nasledujúcom“, resp. „nasleduje“, ktorý komplikuje výklad daného ustanovenia). Druhý a ďalší Platobný deň je deň, ktorý nasleduje po prvom Platobnom dni a ktorý sa svojim číselným označením zhoduje s prvým Platobným dňom, ak ho v mesiaci niet, posledný deň mesiaca“. Následne spotrebiteľ musí opätovne postúpiť dopredu na bod 11., ktorý určuje „Lehotu na čerpanie úveru do: najbližší Platobný deň nasledujúci po uplynutí 3 mesiacov od dňa platnosti tejto zmluvy.“ Súd uznáva, že pre osoby s právnym vzdelaním je bežné a každodenné orientovať sa v spleti viacerých na seba nadväzujúcich ustanovení zmlúv vyžadujúcich samostatný výklad, uvedené však neplatí pre osobu, ktorú kvalifikujeme ako bežného spotrebiteľa. Súd má za to, že podstatné náležitosti v spotrebiteľskej zmluve musia byť určené ich formulovaním pre bežného spotrebiteľa s možnosťou jednoduchého a jasného výkladu, bez potreby, aby adresát (spotrebiteľ) za účelom zistenia jednej náležitosti (pre určenie rozsahu záväzku podstatnej informácie) samostatne vykladal viacero na seba nadväzujúcich ustanovení zmluvy, ktoré nie sú ani v následnom poradí a majú nie úplne jednoduchý výklad. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že zmluva neobsahuje náležitosť riadneho a jednoznačného uvedenia termínu konečnej splatnosti tak, aby spotrebiteľ sám mohol bez väčších ťažkostí tento termín určiť. Žalobkyňa pritom mala i v čase uzatvárania Zmluvy k dispozícii prostriedky umožňujúce jej dodržať v Zmluve náležitosti vyžadované v platnom a účinnom znení ZoSÚ, pri zachovaní možnosti spotrebiteľa čerpať úver v rámci určenej doby. Mohla napríklad v zmluve uviesť indikatívne, dokedy presne bude spotrebiteľ povinný hradíť splátky úveru v prípade čerpania úveru v konkrétny deň (napríklad pri čerpaní v deň uzatvorenia zmluvy, alebo mesiac po uzatvorení zmluvy - konkrétny termín čerpania úveru), čo by spotrebiteľovi následne umožňovalo ľahko (matematicky - čerpanie o mesiac neskôr, dva mesiace neskôr, atď.) určiť termín konečnej splatnosti v prípade posunutia tohto dátumu čerpania ním v rámci krátkej lehoty uvedenej v zmluve. Zmluva

však neobsahuje ani nijaké takéto indikatívne určenie jasného termínu konečnej splatnosti. Vzhľadom na uvedené súd má za to, že náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ nie je v Zmluve uvedená tak, aby spotrebiteľ mal už pri uzatvorení Zmluvy jasnú vedomosť (alebo možnosť jednoduchého a jasného zistenia) o tom, dokedy presne má trvať jeho záväzok uhrádzať splátky v zmysle Zmluvy a daná náležitosť nie je naplnená. Formulácia Zmluvy neumožňuje spotrebiteľovi, aby tento vedel bez väčších ťažkostí zo znenia Zmluvy zistiť dokedy (z hľadiska časového) je, pri dodržaní podmienok zmluvy, povinný veriteľovi úver splácať, čím je spochybnená možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. Okrem uvedeného zmluva nikde neobsahuje uvedenie celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), ktorá náležitosť je taktiež zásadnou z hľadiska možnosti spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, keďže práve táto náležitosť uvádza súhrnne číselne konečnú sumu, ktorú musí spotrebiteľ na úver zaplatiť a umožňuje mu už v čase čerpania úveru posúdiť a porovnať výhodnosť, či nevýhodnosť čerpania úveru práve od daného poskytovateľa v porovnaní s inými poskytovateľmi, a preto môže ovplyvniť priamo samotné rozhodnutie spotrebiteľa o čerpaní konkrétneho úveru. Žalobkyňa v odvolaní namietala k absencii náležitosti uvedenia celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, že v zmluve je jasne uvedená výška poskytnutého úveru (7.000 eur), ako aj celkové náklady žalovaného v deň platnosti zmluvy (2.324,60 eur). Je teda zrejmé, že žalovanému bola zrejmá celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, t. j. suma vo výške 9.324,60 eur. Ako uviedol i Krajský súd v Trnave v odseku 8. rozhodnutia niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

Z vyššie spomenutého je zrejmé, že neuvedenie niektorých obsahových náležitostí, ktoré ZoSÚ považuje za podstatné je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. ZoSÚ výslovne žiada, a to aj v súčasnosti (po novele účinnej od 1.5.2018), aby v Zmluve o spotrebiteľskom úvere bola konkrétne a výslovne uvedená položka celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť. Uvedenie tejto náležitosti je osobitne dôležité tým, že finančne ohraničuje rozsah záväzku spotrebiteľa, ktorý vie, že veriteľ od neho nemôže žiadať zaplatiť viac, ako túto jednoznačne uvedenú sumu. Spotrebiteľ musí byť pri uzatvorení zmluvy presne informovaný o tom, akú „celkovú čiastku“, bude povinný veriteľovi vrátiť. Podľa § 2 písm. h/ ZoSÚ je celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom. Pre naplnenie zákonom stanovenej náležitosti Zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ však nepostačuje uviesť výšku úveru (iná samostatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ) a celkové náklady spotrebiteľa (čiastkový údaj nevyhnutný pre výpočet celkovej čiastky ako povinnej náležitosti v zmluve). Zákon predpokladá, že spotrebiteľ priamo v zmluve nájde konkrétnu položku celkovej čiastky, ktorú je povinný zaplatiť a nebude odkázaný na domnievanie sa, že súčtom určitých položiek dospeje „asi“ k výpočtu sumy, ktorú má finálne veriteľovi vrátiť. Aj vzhľadom na skutočnosť, že jasná vedomosť spotrebiteľa o konečnej finančnej sume, ktorú bude musieť veriteľovi zaplatiť je pre spotrebiteľa dôležitá pre posúdenie a porovnanie výhodnosti, či nevýhodnosti čerpania úveru práve od daného poskytovateľa v porovnaní s inými poskytovateľmi úverov, je nevyhnutné, aby zmluva jasným a jednoznačným spôsobom obsahovala určenie tejto sumy. V tomto prípade Zmluva o úvere však ani neponecháva výpočet náležitosti na spotrebiteľovi, spôsobom, že by obsahovala výslovne túto položku a odkazovala pri jej konkrétnom určení na jednoduchý súčet v zmluve uvedenej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa, ale takúto položku „celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť“ vôbec neobsahuje, čo je v rozpore so znením ZoSÚ, pričom tento nedostatok má vplyv na možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

Vzhľadom na uvedené úverová zmluva neobsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/) ani riadny údaj o termíne konečnej splatnosti (§ 9 ods. 2 písm. f/). Uvedená úverová zmluva tak neinformuje spotrebiteľa jasne ani o finančnom rozsahu jeho záväzku ako ani o časovom rámci, ktorým je jeho povinnosť plniť svoje povinnosti voči veriteľovi ohraničená. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ sa preto poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, keď spomenuté nedostatky zmluvy spochybňujú možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah jeho záväzku. Z uvedeného vyplýva, že žalobkyňa, ktorá je v konaní aktívne legitimovaná nemá nárok na zaplatenie úroku z úveru, ani žiadnych poplatkov, ale len na vrátenie poskytnutej sumy úveru po odrátaní plnenia zo strany žalovaného a úroku z omeškania. Keďže žalovanému bola poskytnutá suma úveru bez úrokov a poplatkov 7.000 eur a dosiaľ zaplatil v zmysle vykonaného dokazovania celkom sumu 2.343,78 eur (nesporovaná suma uvádzaná tak žalobkyňou ako i zodpovedajúca súčtu úhrad žalovaného podľa výpisu z úverového účtu čl.73, z ktorej 0,78 eur bolo veriteľom už započítaných na úroku z omeškania

do zosplatnenia), bola mu v tomto konaní rozsudkom už priznaná dlžná suma istiny vo výške 4.657 eur (7.000 eur - časť uhradenej sumy započítaná na istinu, úroky a úroky z omeškania po zosplatnení 2.343 eur, t. j. bez sumy 0,78 eur už započítanej veriteľom na úrok z omeškania do zosplatnenia) s úrokom z omeškania.

K rozhodnutiu Súdneho dvora Európskej únie z 9.11.2016 pod zn. C-42/15, Home Credit Slovakia, a.s. c/a Klára Bíróová, uviedol, že predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere súd nevytýka absenciu výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, ale neuvedenie údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a riadne neuvedenie termínu konečnej splatnosti úveru (t.j. času, dokedy si je žalovaný konkrétne časovo povinný plniť povinnosti podľa zmluvy), ktoré sú ako náležitosti zmluvy o úvere upravené nielen v zákone č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ale aj v smernici 2008/48, pričom článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva neobsahuje všetky náležitosti uvedené v čl. 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Neuvedenie údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť ako i neuvedenie termínu konečnej splatnosti, môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, preto aj v zmysle výkladu článku 23 smernice 2008/48, sa táto zmluva považuje za zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez úrokov a poplatkov. Zároveň súd dodáva, že zákon o spotrebiteľských úverov ku dňu uzavretia zmluvy jednoznačne určoval náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom v prípade absencie čo i len jednej z náležitostí je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. V súvislosti s vyššie uvedeným poukázal súd tiež na rozsudok Krajského súdu v Trnave č.k. 9Co/262/2016-49 z 31.10.2017, v ktorom odvolací súd uviedol, že „v danom prípade je tu zrejmy konflikt medzi Smernicou a zákonom o spotrebiteľských úveroch. To však neznamená, že sa má bez ďalšieho automaticky uplatniť pred vnútroštátnym právom Smernica. V takom prípade totiž musí vnútroštátny súd skúmať, či môže Smernici priznať priamy účinok, resp. nepriamy účinok. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora EÚ na otázku priameho účinku smerníc v spore medzi jednotlivcami v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. 29. V prípadoch, kedy súdy Slovenskej republiky rozhodujú o sporoch medzi veriteľmi a spotrebiteľmi ohľadne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľských úverov podľa Zákona, resp. Smernice, sa jedná o spory medzi jednotlivcami. Z tohto dôvodu nie je možné, aby vnútroštátne súdy poskytli Smernici priamy účinok. ... 32. Odvolací súd je preto názoru, že napriek poukazu žalovaného na Smernicu, zákon o spotrebiteľských úveroch jednoznačne určuje náležitosti spotrebiteľskej zmluvy a v prípade absencie čo i len jednej z nich, tak ako to ustanovuje § 9 ods. 2 zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý aplikoval okresný súd, je úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov.“

Súd ešte dodal, že pre posúdenie náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je (pre absenciu prechodných ustanovení k zmene úpravy) potrebné aplikovať ustanovenia zákona účinné v čase uzatvorenia zmluvy. Odkázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 23Co/294/2017-85 z 23.4.2018, v ktorom odvolací súd vyjadril názor, s ktorým sa súd prvej inštancie stotožnil, že „na to, aby bolo možné vykladať zákon v súlade so Smernicou je potrebné ZoSÚ novelizovať zosúladiť s textom Smernice, inak by bola porušená zásada právnej istoty (výkladom contra legem).“

Pretože sa žalovaný s peňažným plnením dostal do omeškania, bol mu už priznaný tiež úrok z omeškania v sume 3,67 eur (úrok z omeškania do zosplatnenia v rozsahu vyčíslenia žalobkyňou na čl. 25), keď žalovaný bol už v dobe zosplatnenia dlhodobo v omeškaní a na úroky z omeškania bola do zosplatnenia započítaná iba suma 0,78 eur (výpis z úverového účtu čl. 73), pričom podľa výpisu z úverového účtu a dátumov a súm jednotlivých úhrad žalovaného na úver, súd súhlasil s tam vyčíslenou sumou úroku z omeškania do zosplatnenia. Okrem uvedeného súd v konaní priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania v zákonnej výške 5,05% ročne z dlžnej sumy istiny po zosplatnení (t. j. od 13.11.2014) a následne podľa po zosplatnení uskutočnených úhrad na úver žalovaným (dňa 14.3.2016 v sume 167,22 eur a dňa 13.7.2016 v sume 250 eur - výpis z úverového účtu čl. 73), keď úver sa stal v celom rozsahu splatný nesporným zosplatnením ku dňu 12.11.2014 a do omeškania vo vzťahu k celej zostávajúcej dlžnej sume sa tak žalovaný dostal dňom 13.11.2014.

Vzhľadom na výroky I. a II. rozsudku č. k. 22C/190/2016-77 zo 14.12.2018, predmetom tohto konania zostali žalobkyni dosiaľ nepriznané uplatňované časti nároku, z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy. Keďže súd vzhľadom na v odôvodnení špecifikované nedostatky Zmluvy zotrváva na právnom posúdení v smere tejto bezúročnosti a bezpoplatkovosti, súd žalobu v zostávajúcej, dosiaľ nepriznanej časti konkretizovanej v odseku 15. rozhodnutia (vo zvyšku) vo výroku I. tohto rozsudku zamietol.

Žalobkyni už boli priznané rozsudkom č. k. 22C/190/2016-77 zo 14.12.2018 úroky z omeškania v zákonnej výške v zmysle citovaného nariadenia vlády Slovenskej republiky, ktorá výška úroku z omeškania v aplikovateľnom znení, je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobkyňa tak má nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške 5,05% (t. j. 5% + 0,05%) ročne, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 13.11.2014 bola 0,05 %, ktorý úrok jej už bol priznaný. Súd žalobu zamietol i v časti dosiaľ nepriznaných úrokov z omeškania vo výške 0,45% ročne zo sumy 5.074,22 eur od 4.2.2016 do 14.3.2016, úrokov z omeškania 0,45% ročne zo sumy 4.907 eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a úrokov z omeškania 0,45% ročne zo sumy 4.657 eur od 14.7.2016 do zaplatenia, a to z dôvodu že v konaní nebolo preukázané oprávnenie žalobkyne uplatňovať si od žalovaného úrok z omeškania žiadaný žalobkyňou vo výške 5,5% ročne (keď samotná zmluva neobsahuje dohodu o konkrétnej výške úroku z omeškania, ale len uvádza, že úrok z omeškania bude vo výške vyhlásenej bankou v Úrokových sadzbách, ktorú konkrétnu výšku žalobkyňa ani nijako nepreukázala a nevyplývala zo žiadneho z ňou predložených dôkazov, pričom súčasne v zmysle znenia § 369 ods. 3 Obch.z. možno v prípade spotrebiteľa platne dojednať so spotrebiteľom úroky z omeškania len do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, t. j. do zákonnej výšky úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.).

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2, § 396 ods. 1 a 3 CSP, vecne dôvodil, že žalobkyňa bola v konaní úspešnejšia, keď zo žalovanej sumy ku dňu vyhlásenia rozhodnutia celkom 11.737,57 eur (uplatňovaná vyčíslená istina po späťvzatí 7.026,15 eur + späťvzatá suma 250 eur + nevyčíslené úroky z omeškania po späťvzatí ku dňu vyhlásenia 5,5% ročne zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do 13.7.2016 v sume 141,12 eur, 5,5% ročne zo sumy 5.566,89 eur od 14.7.2016 do 27.11.2020 v sume 1.340,40 eur + bežné úroky ku dňu vyhlásenia rozhodnutia 11,99% zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do 13.7.2016 v sume 307,64 eur, 11,99% zo sumy 5.566,89 eur od 14.7.2016 do 27.11.2020 v sume 2.922,26 eur) jej bolo priznaných resp. mala úspech celkom v sume 6.365 eur (priznaných 4.657 eur na istine + 3,67 eur dlžné úroky z omeškania do zosplatnenia + vyčíslené úroky z omeškania priznané po zosplatnení 342,60 eur + 82,14 eur + 1.029,59 eur do vyhlásenia rozhodnutia, pričom nárok na náhradu trov konania jej možno pričítať tiež čo do sumy 250 eur, ktorá bola uhradená až po podaní žaloby, ktorá tak bola podaná v danej časti dôvodne), čo predstavuje celkovo úspech žalobcu 54,2%, ktorému zodpovedá úspech žalovaného 45,8%, a teda čistý úspech žalobkyne v konaní je 8,4%. Súd tak žalobkyni voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu zodpovedajúcom jej celkovému úspechu v konaní.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podala včas odvolanie žalobkyňa s návrhom na jeho zmenu tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 2.369,15 eur spolu s úrokom vo výške 11,99% ročne zo sumy 5.816,89 eur od 4.2.2016 do 13.7.2016 a s úrokom vo výške 11,99% ročne zo sumy 5.566,89 eur od 14.7.2016 do zaplatenia na bankový účet žalobkyne: IBAN SK67 1111 0000 0092 2952 0531 vedený v UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s., pobočka zahraničnej banky, VS: 1056824046, do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, s tým, že žalobkyňa má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Uviedla odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, teda že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia. Napadnutý rozsudok považuje za nesprávny.

K súdom tvrdenej absencii termínu konečnej splatnosti úveru uviedla, že v zmysle čl. 10 ods. 2 písm. c) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23.04.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) musí zmluva o úvere zrozumiteľne a stručne uvádzať dĺžku trvania zmluvy. V zmysle § 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa O.z. obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ v znení účinnom od 10.6.2013 do 30.4.2014 (ďalej len ako „zákon o spotrebiteľských úveroch v staršom znení“) musí zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa O.z. obsahovať dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. V čase uzatvorenia Zmluvy boli v účinnosti ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch v staršom znení, ktoré na rozdiel od súčasnej právnej úpravy predmetného zákona upravovali ako jednu z obligatórných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere určenie termínu konečnej splatnosti úveru. Súd prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia rozsudku uviedol, že aktuálne znenie smernice a zákona o spotrebiteľských úveroch neumožňuje súdu neaplikovať ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch platné a účinné v čase uzatvorenia Zmluvy, a veriteľ je naďalej povinný uviesť náležitosť termínu konečnej splatnosti úveru (aspoň stručne a jasne). Eurokonformný

výklad vnútroštátneho práva podľa názoru súdu neumožňuje súdu z dôvodu zachovania zásady právnej istoty uskutočniť výklad contra legem a na určité ustanovenie zákona vôbec neprihliadať (odkazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSTĚ). Vyplyvajúc z bodu 26. odôvodnenia rozsudku mal súd prvej inštancie za to: „že v uvedenom prípade je možné aplikovať iba miernejší výklad tejto v čase uzatvorenia zmluvy zákonom jednoznačne vyžadovanej náležitosti tak, aby výklad tohto vnútroštátneho práva bol zlučiteľný s cieľmi smernice.“ Vo vzťahu k uvedenému žalobkyňa poukázala na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 350/03 z 29.9.2005: „zásah do autonómie vôle a rovnosti strán je akceptovateľný iba pri zachovaní princípu proporcionality, t. j. ochrana daná spotrebiteľovi kogentnou právnou normou musí byť primeraná k účelu a stanovenému cieľu.“ Žalobkyňa má za to, že pokiaľ nedôjde k zachovaniu princípu proporcionality a spotrebiteľovi sa poskytne ako slabšej strane v konaní ochrana neprimeraná, nesledujúca jej účel a zmysel, môže sa stať, že zo slabšej strany sa vytvorí de facto strana silnejšia s neprimeranými právami v konaní. Súd prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia rozsudku uviedol, že aj napriek tomu, že došlo k novelizácii predmetného ustanovenia ZoSÚ v súlade so smernicou, považuje za dôležité pre zabezpečenie ochrany spotrebiteľa v konaní uviesť aspoň stručné a jasné určenie termínu konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu má spotrebiteľ v čase uzatvorenia zmluvy poznať rozsah svojho záväzku aj z časového hľadiska, t.j. určenia času, dokedy je, pri dodržaní podmienok zmluvy, povinný veriteľovi úver splácať. V nadväznosti na to uvádza, že bude aplikovať miernejší výklad daného ustanovenia. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie v uvedenom prípade neaplikoval miernejší výklad predmetného ustanovenia zákona, ale posunul svoju argumentáciu až za hranicu únosnej miery ochrany spotrebiteľa ako slabšej strany v spore, čím spôsobil značnú nerovnováhu v právach strán. Žalobca má za to, že súd prvej inštancie v danom prípade uskutočnil výklad dotknutých ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch v rozpore so smernicou. Zmyslom právnej úpravy týkajúcej sa zmlúv o spotrebiteľských úveroch jednak v smernici a rovnako aj v zákone o spotrebiteľských úveroch (aktuálne znenie) týkajúcej sa obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere je právna ochrana spotrebiteľa, konkrétne aby u spotrebiteľa nevznikli pochybnosti o rozsahu plnenia, ktoré môže veriteľ od spotrebiteľa ako dlžníka požadovať. V zmysle aktuálneho znenia ZoSÚ a v zmysle smernice sa už od veriteľov nevyžaduje, aby uvádzali termín konečnej splatnosti úveru, výlučne iba dobu trvania zmluvy. K uvedenej zmene dotknutého ustanovenia zákona došlo zo strany Slovenskej republiky v súvislosti s harmonizáciou slovenskej právnej úpravy s právom Európskej únie. Žalobkyňa má za to, že uvedená novela zákona sa vzťahuje na zmluvy uzavreté nielen po účinnosti predmetnej novely, ale aj na všetky zmluvy o úveroch uzavreté medzi spotrebiteľmi a veriteľmi pred jej účinnosťou. Slovenské súdy by mali v rámci svojej rozhodovacej praxe zohľadniť aktuálnu právnu úpravu, čo by sa malo odzrkadliť v posune nazerania súdov na predmetnú problematiku. Súdy sú povinné uskutočňovať eurokonformný výklad aj vo vzťahu k spotrebiteľským zmluvám o úvere uzavretým pred účinnosťou novely ZoSÚ, nakoľko smernica má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. V zmysle čl. 288 Zmluvy o Európskej únii (konsolidované znenie) je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Vnútroštátne súdy, ktoré majú podať výklad vnútroštátneho práva, musia zohľadniť všetky predpisy tohto práva a uplatniť výkladové metódy, ktoré toto právo uznáva v zmysle znenia textu ako aj účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok smernicou sledovaný (rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 19.4.2016, vo veci Dansk Industri /DI/ proti dedičia po Karsten Eigil Rasmussen, C-441/14, EU:C:2016:278 a rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 19.1.2010, Seda Kucukdeveci proti Swedex GmbH, C-555/07, EU:C:2010:21 Súdny dvor EÚ C-397/01 až C-403 zo dňa 5.10.2004, Bernhard Pfeiffer a ďalší). V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Amministrazione delle Finanze dello Stato proti Simmenthal, akciová spoločnosť, 106/77 vnútroštátny súd, ktorý v rámci svojej právomoci aplikuje ustanovenia práva Spoločenstva, je povinný zabezpečiť plný účinok týchto noriem a v prípade potreby z vlastnej úradnej moci neuplatní každé vnútroštátne ustanovenie, hoci by išlo o neskoršie ustanovenie, ktoré je v rozpore s právom Spoločenstva, bez toho, aby musel najprv žiadať alebo čakať na jeho zrušenie legislatívnou cestou alebo iným ústavným postupom. V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Spolková republika Horné Rakúsko proti ČEZ, a.s., C 115/08, je zrejmé, že podľa ustálenej judikatúry rozvinutej v súvislosti s článkom 10 ES, ktorá sa však uplatňuje tiež vo vzťahu k článku 192 AE, sa povinnosť členských štátov podľa uvedených ustanovení prijať všetky primerané opatrenia všeobecnej alebo osobitnej povahy vyplývajúce z práva Spoločenstva vzťahuje na všetky orgány členských štátov vrátane súdnych orgánov v rozsahu ich právomocí. Vnútroštátny súd je tiež povinný vykladať vnútroštátny zákon, ktorý má uplatniť, v maximálnej možnej miere v súlade s požiadavkami práva Spoločenstva. Ak nie je takýto konformný výklad možný, vnútroštátny súd je povinný v plnom rozsahu uplatniť právo Spoločenstva a chrániť práva, ktoré toto právo Spoločenstva priznáva jednotlivcom, pričom v prípade potreby neuplatní žiadne ustanovenie

vnútroštátneho práva, ktoré by bolo v rozpore s právom Spoločenstva (pozri najmä rozsudky zo 4.2.1988, Murphy a i., 157/86, Zb. s. 673, bod 11, ako aj zo dňa 26.9.2000, Engelbrecht, C 262/97, Zb. s. I 7321, body 38 až 40). V zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Adeneler a i. proti Ellinikos Organismos Galaktos, C 105/03 je zrejmé, že vnútroštátne sudy, uplatňujúc vnútroštátne právo, sú povinné vykladať ho v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel predmetnej smernice preto, aby sa dosiahol výsledok ňou sledovaný, a takto konali v súlade s článkom 249 tretím odsekom ES (pozri najmä rozsudok zo dňa 5.10.2004, Pfeiffer a i., C-397/01 až C-403/01, Zb. s. I-8835, bod 113 a citovanú judikatúru). Táto povinnosť konformného výkladu sa týka všetkých ustanovení vnútroštátneho práva ako predchádzajúcich, tak aj nasledujúcich po smernici, o ktorú ide (pozri najmä rozsudok zo dňa 13.11.1990, Marleasing, C-106/89, Zb. s. I-4135, bod 8). Na základe uvedeného je zrejmé, že smernica má prednosť pred zákonmi Slovenskej republiky. Ustanovenia ZoSÚ je potrebné vykladať eurokonformne, t. j. v čo najväčšej možnej miere s ohľadom na znenie a účel smernice. Povinnosť eurokonformného výkladu vzniká v prípade, keď smernica nebola správne implementovaná, ale aj v prípadoch, kedy implementačná legislatíva sama o sebe môže byť so smernicou v súlade, ale existuje viac možných výkladov a vnútroštátny súd má aplikovať len ten, ktorý požaduje smernica. Súdny dvor EÚ požaduje, aby vnútroštátne sudy pri výklade vnútroštátneho práva vychádzali z nevyvrátiteľnej právnej domnienky pre výklad implementačných predpisov, že účelom a cieľom predpisu, ktorý mal zákonodarca v úmysle prijať, bola plná implementácia smernice.

Žalobkyňa opiera svoju argumentáciu týkajúcu sa povinnosti súdov vykladať jednotlivé články zmlúv o spotrebiteľských úveroch v súlade so smernicou, aj za okolností pokiaľ boli Zmluvy uzavreté pred novelizáciou a harmonizáciou ZoSÚ, na základe nasledujúcich skutočností. Napriek tomu, že závery Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit Slovakia, a.s. proti Klára Bíróová, sp. zn. C-42/15 sa týkajú absencie inej obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne určenia údaju o výške splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, tak je toto rozhodnutie zaujímavým aj z hľadiska určenia toho, či sa predmetný rozsudok Bíróová z hľadiska výkladu vzťahuje aj na zmluvy uzatvorené pred týmito rozhodnutím. Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci C-331/18, TE proti POHOTOVOSTĚ uviedol: „článok 10 ods. 2 a článok 22 ods. 1 smernice 2008/48, ako boli vyložené rozsudkom z 9. novembra 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842), sa majú uplatniť na zmluvu o úvere, o akú ide vo veci samej, ktorá bola uzatvorená pred vyhlásením tohto rozsudku a pred zmenou vnútroštátnej právnej úpravy vykonanou s cieľom dosiahnuť súlad s výkladom prijatým v uvedenom rozsudku.“ V rozsudku je zdôraznené (bod 56), že sudy musia zmeniť ustálenú vnútroštátnu judikatúru, ak vychádza z výkladu vnútroštátneho práva, ktorý je nezlučiteľný s cieľmi smernice. Uvedené následne konštatuje aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo viacerých rozhodnutiach: 3Cdo/6/2017, 3Cdo/126/2018, 4Cdo/211/2017, 4Cdo/187/2017, 4Cdo/65/2018, 3Cdo/56/2018, 3Cdo/45/2018, 5Cdo/132/2017, 7Cdo/98/2018. Súd prvej inštancie namieta absenciu termínu konečnej splatnosti úveru, kedy podľa názoru súdu nie je naplnená ani podmienka bezproblémovej určiteľnosti termínu konečnej splatnosti samotným spotrebiteľom. Súd prvej inštancie síce konštatuje, že je možné akceptovať určenie termínu konečnej splatnosti v zmluve vo formulácii v podobe „do 60 mesiacov od uzatvorenia Zmluvy“ alebo „do 60 mesiacov odo dňa čerpania úveru“, ktoré podľa názoru súdu nevyžaduje od spotrebiteľa zložité matematicko-logické operácie, ale iba jednoduché dosadenie počtu mesiacov od presne určeného dátumu. Žalobkyňa sa so závermi súdu v 27. bode odôvodnenia napadnutého rozsudku nestotožňuje. Podľa nej výklad ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch v staršom znení zo strany súdu prvej inštancie je príliš rigidný a neodzrkadľuje reálne spoločenské vzťahy, kedy sa dlžníkom ponecháva voľnosť v otázke reálneho čerpania úveru v určitej lehote (v uvedenom prípade v lehote do 3 mesiacov od platnosti Zmluvy). Požiadavka na stanovenie lehoty na čerpanie úveru vyvstala zo spoločenských pomerov a požiadaviek trhu. V zmysle bodu 7 odôvodnenia smernice keďže trh so spotrebiteľskými úvermi sa neustále vyvíja a mobilita európskych občanov sa zvyšuje, progresívne právne predpisy Spoločenstva, ktoré sa dokážu prispôbiť budúcim formám úverov a ktoré členským štátom poskytnú primeranú flexibilitu pri ich vykonávaní, by mali pomôcť ustanoviť moderný súbor právnych predpisov v oblasti spotrebiteľských úverov. Žalobkyňa má za to, že v zmysle použitej formulácie termínu konečnej splatnosti v Zmluve môže žalovaný bez problémov určiť termín konečnej splatnosti úveru. Žalobkyňa má za to, že termín konečnej splatnosti je nutné vykladať tak, že jeho formuláciou musí byť jasne určiteľný dátum konečnej splatnosti, čo je v uvedenom prípade splnené. Je nutné konštatovať, že znenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru formuláciou „do 60 mesiacov od prvého čerpania úveru“ je v súlade so ZoSÚ. Dotknuté články Zmluvy, ktorým súd prvej inštancie venoval svoju pozornosť sú v Zmluve upravené tak, že sa nachádzajú na prvej strane Zmluvy, čo znamená, že spotrebiteľ sa s nimi oboznámi ako s prvými hneď potom ako mu je Zmluva predložená na podpis. Podľa žalobkyne argumentácia o neprehľadnosti jednotlivých bodov 8., 9., 10.

a 11. čl. II Zmluvy nie je na mieste, keďže na žalovaného ako spotrebiteľa nebol kladený dôraz, aby zisťoval predmetné skutočnosti listovaním v Zmluve, tým že by sa nachádzali na rôznych miestach v Zmluve. Žalobkyňa má za to, že v Zmluve nie je možné jednoznačne ohraničiť čerpanie úveru presným dátumom, keďže týmto je poskytnutá voľnosť žalovanému, ktorý sa sám rozhodne kedy v rámci 3 mesiacov od platnosti Zmluvy bude úver čerpať. Od tohto termínu čerpania sa potom následne odvíja určenie prvého Platobného dňa, druhého a ďalšieho Platobného dňa. Takto nastavenou formuláciou v Zmluve je žalovanému poskytnutá voľnosť v rozhodovaní a odzrkadľuje to aktuálne požiadavky v predmetných úverových vzťahoch. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že Zmluva obsahuje riadne určenie termínu konečnej splatnosti úveru a preto nemožno poskytnutý úver považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu absencie termínu konečnej splatnosti úveru, tak ako to tvrdí súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení rozsudku, ktorým súd prvej inštancie žalobu zamietol. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

Podľa súdu prvej inštancie v Zmluve tiež absentuje údaj o celkovej čiastke, ktorú je žalovaný povinný žalobkyni zaplatiť. Žalobkyňa má za to, že formulácia a určenie celkovej čiastky v Zmluve, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi je v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. h/ ZoSÚ. Žalobkyňa sa stotožňuje s názorom súdu, že v prípade spotrebiteľských sporov, je nutné poskytovať spotrebiteľovi ochranu ako slabšej strane v konaní, avšak v danom prípade uvedený postup súdu spôsobuje značnú nerovnováhu v právach strán. Žalobkyňa sa však nestotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu neuvedenia celkovej čiastky, ktorú je žalovaný ako spotrebiteľ povinný žalobkyni zaplatiť, nakoľko zo Zmluvy jasne vyplýva, dostatočne zrejším spôsobom aj pre spotrebiteľa, ako osobu zväčša právne nezalú, celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. V zmysle čl. II bodu 1. Zmluvy je uvedené, že výška úveru je 7.000 eur. Následne v zmysle čl. II bodu 18. Zmluvy je uvedené, že celkové náklady žalovaného v deň platnosti Zmluvy predstavujú sumu vo výške 2.324,60 eur. Žalobkyňa má za to, že celková čiastka úveru je v Zmluve určená dostatočným určiteľným spôsobom, vykonaním jednoduchšej finančnej operácie. Ďalej má žalobkyňa za to, že samotné ust. § 9 ods. 2 písm. h/ ZoSÚ neupravuje povinnosť veriteľa uviesť celkovú čiastku na osobitnom mieste v Zmluve. Pre žalovaného ako spotrebiteľa je oveľa zreteľnejšie a zrozumiteľnejšie, pokiaľ žalobkyňa formuluje celkovú čiastku tak, že najskôr uvedie výšku úveru a následne celkové náklady. Týmto spôsobom je umožnené spotrebiteľovi jednoduchšie sa rozhodnúť a vykonať porovnanie jednotlivých subjektov poskytujúcich úvery, pričom sa tak rozhodne pre najvýhodnejšie poskytovaný úver. Predmetný údaj o celkových nákladoch teda informuje žalovaného o sume, ktorú je v zmysle Zmluvy povinný uhradiť žalobkyni ako odplatu za to, že mu poskytla úver v určitej výške. Z tejto informácie je pre žalovaného jednoznačne určité akú celkovú čiastku bude povinný žalobkyni uhradiť. Zároveň má za to, že informácia o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených s úverom je pre spotrebiteľa dôležitejšia a praktickejšia než informácia o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože odbremeňuje spotrebiteľa o výpočet sumy, o ktorú úver prepláť. V súvislosti s vyššie uvedeným právnym názorom, t. j. s názorom, že žalobkyňa si splnila zákonom o spotrebiteľských úveroch uložené povinnosti a v Zmluve uviedla všetky vyžadované náležitosti týmto zároveň poukazuje aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 9.11.2016 vo veci C-42/15 (na predmetné rozhodnutie odkazoval aj Krajský súd v rozhodnutí, č. k.10Co/275/2019-166 zo dňa 27.8.2020), ktorým Súdny dvor EÚ v bode 4 výroku rozsudku uvádza: „Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 smernice o zmluvách o spotrebiteľskom úvere, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.“ Súdny dvor v odôvodnení predmetného rozsudku zároveň uvádza: „takýto podstatný význam má povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v článku 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, počet a frekvencia splátok podľa článku 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice, ako aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie, ako to upravuje článok 10 ods. 2 písm. n) a o) uvedenej smernice. Keďže neuvedenie týchto náležitostí v zmluve o úvere môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky stanovená vo vnútroštátnej právnej úprave sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48 a judikatúry pripomenutej v bode 63 tohto rozsudku.“

Vzhľadom na vyššie uvedené, má žalobkyňa za to, že v danom prípade nejde o porušenie povinnosti veriteľa, a pokiaľ by aj šlo o porušenie jeho povinnosti, nemá taký podstatný význam v zmysle smernice, aby v dôsledku toho mohol súd prvej inštancie rozhodnúť o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru. Údaj o celkovej výške nákladov v Zmluve, je pre žalovaného - spotrebiteľa dostatočne informatívny a určitý,

a z predmetného údajá vie žalovaný - spotrebiteľ bez akýchkoľvek problémov posúdiť rozsah svojho záväzku a teda aj sumu, ktorú je povinný žalobcovi uhradiť.

Žalobkyňa má za to, že súd nesprávne rozhodol aj v časti trov konania. Vzhľadom na to, že žalobkyňa má v konaní nárok na celú žalovanú sumu, potom musí mať nárok aj na trovy konania v celom rozsahu. Na základe uvedeného je zrejmé, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým záverom a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), ktoré ale nezistil, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie treba navzdory námietkam odvolateľky považovať za vo výroku vecne správny.

5. Žalobkyňa v odvolaní o.i. namietala aj záver súdu prvej inštancie o absencii obsahovej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ (celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť) a podľa § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ (dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru), ktoré boli dôvodom sankcie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru.

Podľa § 2 písm. g/ ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady, vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

Podľa § 2 písm. h/ ZoSÚ na účely tohto zákona sa rozumie celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

Podľa § 9 ods. 2 písm. f/ a j/ ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti: f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

Podľa § 11 ods. 1 ZoSÚ poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a/ zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b/ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c/ zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d/ v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

Žalobkyňa v odvolaní dôvodila, že formulácia a určenie celkovej čiastky v Zmluve, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi je v súlade s ust. § 9 ods. 2 písm. h/ ZoSÚ. (poznámka odvolacieho súdu - v čase uzavretia zmluvy /17.6.2013/ však náležitosť celková čiastka...bola obsiahnutá v § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ). Žalobkyňa sa nestotožnila s právnym názorom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru z dôvodu neuvedenia celkovej čiastky, ktorú je žalovaný ako spotrebiteľ povinný žalobkyňi zaplatiť, nakoľko podľa žalobkyne zo Zmluvy jasne vyplýva, dostatočne zrejmým spôsobom aj pre spotrebiteľa ako osobu zväčša právne neznalú, celková čiastka, ktorú má spotrebiteľ zaplatiť. Uviedla, že v zmysle čl. II bodu 1. Zmluvy je uvedené, že výška úveru je 7.000 eur, následne v zmysle čl. II bodu 18. Zmluvy je uvedené, že celkové náklady žalovaného

v deň platnosti Zmluvy predstavujú sumu vo výške 2.324,60 eur. Žalobkyňa má za to, že celková čiastka úveru je v Zmluve určená dostatočným určiteľným spôsobom, vykonaním jednoduchej finančnej operácie. Ďalej mala za to, že samotné ust. § 9 ods. 2 písm. h/ ZoSÚ neupravuje povinnosť veriteľa uviesť celkovú čiastku na osobitnom mieste v Zmluve, pre žalovaného ako spotrebiteľa je oveľa zreteľnejšie a zrozumiteľnejšie, pokiaľ žalobkyňa formuluje celkovú čiastku tak, že najskôr uvedie výšku úveru a následne celkové náklady, týmto spôsobom je umožnené spotrebiteľovi jednoduchšie sa rozhodnúť a vykonať porovnanie jednotlivých subjektov poskytujúcich úvery, pričom sa tak rozhodne pre najvýhodnejšie poskytovaný úver. Predmetný údaj o celkových nákladoch teda informuje žalovaného o sume, ktorú je v zmysle Zmluvy povinný uhradiť žalobkyni ako odplatu za to, že mu poskytla úver v určitej výške. Z tejto informácie je pre žalovaného jednoznačne určité akú celkovú čiastku bude povinný žalobkyni uhradiť. Zároveň má za to, že informácia o celkových nákladoch spotrebiteľa spojených s úverom je pre spotrebiteľa dôležitejšia a praktickejšia než informácia o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, pretože odbreňuje spotrebiteľa o výpočet sumy, o ktorú úver preplatí. S poukazom na rozsudok Súdneho dvora EÚ z 9.11.2016 vo veci C-42/15 mala za to, že v danom prípade nejde o porušenie povinnosti veriteľa, a pokiaľ by aj šlo o porušenie jeho povinnosti, nemá taký podstatný význam v zmysle smernice, aby v dôsledku toho mohol súd prvej inštancie rozhodnúť o bezpoplatkovosti a bezúročnosti úveru. Údaj o celkovej výške nákladov v Zmluve, je pre žalovaného - spotrebiteľa dostatočne informatívny a určitý, a z predmetného údaja vie žalovaný - spotrebiteľ bez akýchkoľvek problémov posúdiť rozsah svojho záväzku a teda aj sumu, ktorú je povinný žalobkyni uhradiť. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie názoru, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ), ktorá náležitosť je zásadnou z hľadiska možnosti spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, keďže práve táto náležitosť uvádza súhrne číselne konečnú sumu, ktorú musí spotrebiteľ na úver zaplatiť a umožňuje mu už v čase uzavretia zmluvy posúdiť a porovnať výhodnosť, či nevýhodnosť čerpania úveru práve od daného poskytovateľa v porovnaní s inými poskytovateľmi, a preto môže ovplyvniť priamo samotné rozhodnutie spotrebiteľa o čerpaní konkrétneho úveru. Žalobkyňa v priebehu konania namietala k absencii náležitosti uvedenia celkovej čiastky, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť, že v zmluve je jasne uvedená výška poskytnutého úveru (7.000 eur), ako aj celkové náklady žalovaného v deň platnosti zmluvy (2.324,60 eur), a že je teda zrejmé, že žalovanému bola zrejماً celková čiastka, ktorú je ako spotrebiteľ povinný zaplatiť, t. j. suma vo výške 9.324,60 eur. Súd prvej inštancie však správne uzavrel, že niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 ZoSÚ zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankciu pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (uvedené už odznelo v rozhodnutí Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015). Neuvedenie niektorých obsahových náležitostí, ktoré ZoSÚ považuje za podstatné je sankcionované bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. ZoSÚ výslovne žiada, a to aj v súčasnosti (po novele účinnej od 1.5.2018), aby v Zmluve o spotrebiteľskom úvere bola konkrétne a výslovne uvedená položka celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť. Uvedenie tejto náležitosti je osobitne dôležité tým, že finančne ohraničuje rozsah záväzku spotrebiteľa, ktorý vie, že veriteľ od neho nemôže žiadať zaplatiť viac, ako túto jednoznačne uvedenú sumu. Spotrebiteľ musí byť pri uzatvorení zmluvy presne informovaný o tom, akú „celkovú čiastku“, bude povinný veriteľovi vrátiť. Odvolací súd je rovnako ako súd prvej inštancie názoru, že pre naplnenie zákonom stanovenej náležitosti Zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ nepostačuje uviesť celkovú výšku úveru (iná samostatná náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. g/ ZoSÚ) a celkové náklady spotrebiteľa (čiastkový údaj nevyhnutný pre výpočet celkovej čiastky ako povinnej náležitosti v zmluve). Zákon predpokladá, že spotrebiteľ priamo v zmluve nájde konkrétnu položku celkovej čiastky, ktorú je povinný zaplatiť a nebude odkázaný na domnievanie sa, že súčtom určitých položiek dospeje „asi“ k výpočtu sumy, ktorú má finálne veriteľovi vrátiť. Aj vzhľadom na skutočnosť, že jasná vedomosť spotrebiteľa o konečnej finančnej sume, ktorú bude musieť veriteľovi zaplatiť je pre spotrebiteľa dôležitá pre posúdenie a porovnanie výhodnosti, či nevýhodnosti čerpania úveru práve od daného poskytovateľa v porovnaní s inými poskytovateľmi úverov, je nevyhnutné, aby zmluva jasným a jednoznačným spôsobom obsahovala určenie tejto sumy. V tomto prípade Zmluva o úvere však ani neponecháva výpočet náležitosti na spotrebiteľovi spôsobom, že by obsahovala výslovne túto položku a odkazovala pri jej konkrétnom určení na jednoduchý súčet v zmluve uvedenej výšky úveru a celkových nákladov spotrebiteľa, ale takúto položku „celková čiastka, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť“ vôbec neobsahuje, čo je v rozpore so znením ZoSÚ, pričom tento nedostatok má vplyv na možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

ZoSÚ stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia faktickej zmluvnej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankcie pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu. Vzhľadom na dôsledok absencie vyššie uvedenej obsahovej obligatórnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa § 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ (celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť), ktorým je zákonná sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, na ktorú súd prihliada ex offo (z úradnej povinnosti), už nedostatok tejto obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bol postačujúci pre vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

Taktiež počiatok a koniec konkrétneho obdobia splácania úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu a svojim podpisom potvrdzuje svoju vôľu (súhlas) s vymedzenou dobou trvania zmluvy. S uvedeným záverom potom súvisí aj možnosť posúdenia rozsahu záväzku spotrebiteľa, ako i možnosť s istotou a bez ťažkostí rozpoznať dátum splatnosti prvej a poslednej splátky úveru. Podľa § 9 ods. 2 ZoSÚ zmluva o spotrebiteľskom úvere mala obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ). Doba trvania zmluvy mala byť konkrétne časovo ohraničená, pričom táto obsahová náležitosť musela byť splnená už pri vzniku zmluvy, t. j. malo dôjsť tiež k zmluvnému konsenzu o vymedzení počiatočného a konečného okamihu povinnosti spotrebiteľa splácať poskytnutý úver, čo v posudzovanej veci preukázané nebolo. Uvedená obsahová náležitosť je obsiahnutá aj v článku 10 ods. 2 písm. c/ Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, týkajúceho sa obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o úvere. Doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere (vymedzenie časového údajja počiatku a ukončenia zmluvy) ako obligatórna obsahová náležitosť zmluvy zostala súčasťou aj vnútroštátneho práva.

Vzhľadom na vyššie uvedené predmetná úverová zmluva neobsahuje náležitosti - údaj o celkovej čiastke, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť (§ 9 ods. 2 písm. j/ ZoSÚ) ani riadny údaj o dobe trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ), neinformuje tak spotrebiteľa jasne ani o finančnom rozsahu jeho záväzku ako ani o časovom rámci, ktorým je jeho povinnosť plniť svoje povinnosti voči veriteľovi ohraničená. Podľa § 11 ods. 1 písm. b/ ZoSÚ sa preto poskytnutý spotrebiteľský úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Absencia uvedených obligatórnych náležitostí zmluvy spochybňuje možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah a časový rámec jeho záväzku.

Vzhľadom na výroky I. a II. rozsudku súdu prvej inštancie (prvého v poradí v tomto spore) č. k. 22C/190/2016-77 zo 14.12.2018 (v ktorých častiach nadobudol uvedený rozsudok právoplatnosť 9.3.2019), predmetom tohto konania zostali žalobkyni dosiaľ nepriznané uplatňované časti nároku, z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti Zmluvy. Žalobkyni už boli priznané rozsudkom č. k. 22C/190/2016-77 zo 14.12.2018 aj úroky z omeškania v zákonnej výške 5,05% (t. j. 5% + 0,05%) ročne, nakoľko základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky ku dňu 13.11.2014 bola 0,05 %, súd prvej inštancie správne žalobu zamietol i v časti dosiaľ nepriznaných úrokov z omeškania vo výške 0,45% ročne zo sumy 5.074,22 eur od 4.2.2016 do 14.3.2016, úrokov z omeškania 0,45% ročne zo sumy 4.907 eur od 15.3.2016 do 13.7.2016 a úrokov z omeškania 0,45% ročne zo sumy 4.657 eur od 14.7.2016 do zaplattenia, a to z dôvodu že v konaní nebolo preukázané oprávnenie žalobkyne uplatňovať si od žalovaného úrok z omeškania žiadaný žalobkyňou vo výške 5,5% ročne (keď samotná zmluva neobsahuje dohodu o konkrétnej výške úroku z omeškania, ale len uvádza, že úrok z omeškania bude vo výške vyhlásenej bankou v Úrokových sadzbách, ktorú konkrétnu výšku žalobkyňa ani nijako nepreukázala a nevyplyvala zo žiadneho z ňou predložených dôkazov, pričom súčasne v zmysle znenia § 369 ods. 3 Obch.z. možno v prípade spotrebiteľa platne dojednať so spotrebiteľom úroky z omeškania len do výšky ustanovenej podľa predpisov občianskeho práva, t. j. do zákonnej výšky úrokov z omeškania podľa nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.). Vzhľadom na vyššie konštatovanú správnosť záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru, súd prvej inštancie správne tentoraz napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom žalobu vo zvyšku (v zostávajúcej, dosiaľ nepriznanej časti konkretizovanej v odôvodnení napadnutého rozsudku i vyššie v tomto rozsudku odvolacieho súdu) zamietol.

Odvolací súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho

rozhodnutia o náhrade trov konania, keď potvrdenie posudzovaného rozhodnutia v meritórnej časti, od ktorej je výrok o trovách konania priamo závislý, zakladá vecnú správnosť aj dotknutého bezprostredne podmieneného výroku o nároku na náhradu trov.

6. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Vzhľadom k tomu, že žalovaný bol v tomto odvolacom konaní plne úspešný, podľa § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP, vznikol mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z dôvodu, že žalovaný sa do odvolacieho konania nezapojil (nevykonal žiaden procesný úkon), vznik trov na jeho strane nebol preukázaný, žalovanému preto náhrada trov tohto odvolacieho konania nebola priznaná (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018).

7. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie,

lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods. 1 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods. 2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)